

sker omkring sig. « Saa bliver en Dag Maleren, Hr. Charles, for nærmest og gaar sin Vej, han vil ikke bo hos Moderen mer. Hun pakker grædende hans Sager sammen, tager hans Billeder ned, og Værelset er tomt. Alle Ungerne fløjne bort, — hvem skal hun nu leve for? Hun kan ikke leve, ikke arbejde for sig selv, ti hun var født og opdragen til at være Moder eller leve for andre. Og hun har maaske 30 Aars Liv tilbage, en hel Menneskealder! Saa giver hun sig til at leve for sin Pensionærs smaa Dreng. Hun leger med dem, læser med dem, spiller Domino med dem, passer dem, naar de ere syge. Og i en Maaned har hun nogen at leve for. Men da Maaneden er forbi, rejser de. De tager et Stykke af hendes Hjærte med. Og saa kommer der en ny Pensionær, en, der rejser med en stor Sorg. »Och så möter han det hackade modershjertat. Och så får han sin bit, som han hackar i sin tur, och så tar han en droska og åker sin väg.« Og dette er hendes Liv, hendes Liv for andre, der dog ikke slaar til.

Blandt de Ting, Strindberg i sit Forord fortæller os, at han ikke tror paa, er ogsaa Moderkjærligheden. Livet selv er undertiden stærkere end alle ens kunstige Theorier. Ti, hvad er det andet, han her har skildret end »Moderhjærtet«: dette Hjærte, der ikke kan blive goldt, ikke ophøre at elske, fostre og ofre sig: »Hjærtet«, der, som Strindberg siger, »är som Prometheus lefver. Det vexer igen alltefter som gamen hackar.«

I Forordet hedder det med Haan: »Moderkjærligheden er stærkere end Døden, har en Mand skrevet. Gud, de Mænd!»

Og saa gaar Strindberg hen og skriver: »Det räcker intel! Den Mand! — Ss.

Torvehaller.

Redaktionen har modtaget følgende:

Når man i flere år ikke har været i Kjøbenhavn, undres man over den store forandring, som her er sket. Hele kvarterer ere fremkomne, og man ser, at de ny bygninger vidne om langt mere smag end de ældre. Man glæder sig over boulevarden og de